

Mr. sc. Lana Milivojević Kruljac*

4. EUROPSKI DAN PRAVNIKA ZA MINISTRE PRAVOSUĐA I UNUTARNJIH POSLOVA IZ ZEMALJA ČLANICA EUROPSKE UNIJE TE ZEMALJA ISTOČNE EUROPE

3.-5. svibnja 2007., Beč,
Kongresni centar u Hofburgu

U Beču, u Kongresnom centru u Hofburgu, od 2. do 5. svibnja 2007. održan je 4. europski dan pravnik za ministre pravosuđa i unutarnjih poslova iz zemalja članica Europske unije te zemalja istočne i jugoistočne Europe. Nastojanje europskih pravnik da se očituju o planovima, razmišljanjima i prijedlozima vezanim uz danas sve opsežnije i sve značajnije europsko zakonodavstvo razvilo se u ideju o zajedničkom međunarodnom europskom pravničkom danu koji bi se održavao jedanput u dvije godine. Tako je 1. europski pravnički dan održan u rujnu 2001. u Nürnbergu, 2. potom u svibnju 2003. u Ateni, 3. u rujnu 2005. u Ženevi te sada 4. u svibnju 2007. u Beču.

Na Kongresu održane su tri zasebne sekcije na ove teme: 1. Europsko ugovorno pravo, 2. Na putu k jedinstvenom kaznenom pravu, 3. Migracija u Europu i prema Europi.

Svečano otvorenje održano je u četvrtak 3. svibnja 2007. u 13,30 sati u svečanoj sali bečkog Hofburga. Pozdravne govore održali su dr. Nikolaus Michalek, predsjednik austrijskog Pravničkog foruma, bečki gradonačelnik dr. Michael Häupl, pa austrijska savezna ministrica pravosuđa dr. Maria Berger, njemačka savezna ministrica pravosuđa i predsjednica Vijeća Europske unije za poslove pravosuđa Brigitta Zypires, a skup je službeno otvorio predsjednik Savezne Republike Austrije o.univ. prof. dr. Heinzl Fischer, nakon čega se auditoriju pozdravno obratio Franco Frattini, potpredsjednik Europske komisije i povjerenik EU za pravosuđe, slobodu i sigurnost. Istaknuta je velika važnost takvih pravničkih susreta za razmjenjivanje kako teorijskih tako i praktičnih znanja s ciljem unapređivanja i harmonizacije prava Europske unije. Radni jezici na Kongresu bili su njemački, engleski i francuski (simultani prijevod osiguran je na sva tri jezika za sudionike svih govornih područja).

Samo kratke naznake radi, u I. sekciji: Europsko ugovorno pravo, raspravljalo se o temeljnim pitanjima europskog ugovornog prava, o *aquis* europskog

* Mr. sc. Lana Milivojević Kruljac, Odjel za međunarodne odnose, Kabinet ministra MUP-a RH, Božidara Magovca 73, 10000 Zagreb

ugovornog prava i daljnjem razvoju na tom području, dok se u III. sekciji raspravljalo o migracijama unutar Europe i u Europu s naglaskom na migracije iz novih država članica EU i u njih, o legalnim i ilegalnim migracijama u Portugal i Španjolsku te iskustvima Irske i Ujedinjenog Kraljevstva.

Detaljnije o **II. sekciji** posvećenoj kaznenom pravu **na temu: Na putu k jedinstvenom kaznenom pravu**. Predsjedatelj te sekcije bio je dr.h.c. Hans Wiprächtiger, predsjedajući sudac na švicarskom Saveznom sudu, Lausanne, Švicarska, a generalni izvjestitelj bio je o. univ. prof. dr. Helmut Fucks s Instituta za kazneno pravo i kazneno procesno pravo, Sveučilište u Beču.

Nakon uvodnih pozdrava te naznaka kojima je auditorij upoznat s problematikom o kojoj će tijekom izlaganja referata biti riječ, započelo se s radom u sekciji II., i to prvo o **podtemi: Tendencije i perspektive europske kaznene politike**. Referenti su bili prof.dr. Helmut Satzger, predsjedajući za njemačko i međunarodno europsko kazneno pravo, kazneni postupak i ekonomsko kazneno pravo na Ludwig-Maksimillianovu Sveučilištu u Münchenu te Marjorie A.C. Bonn, viša pravna savjetnica za međunarodno kazneno i europsko kazneno pravo u Ministarstvu pravosuđa u Den Haagu, Nizozemska.

Ukratko, u svom izlaganju **prof. dr. Helmut Satzger** istaknuo je kako je nedvojbeno da EU stremi neovisnoj kaznenoj politici. Podsjetio je da na europskoj razini treba napraviti distinkciju između 1. stupa - Mehanizmi utjecaja prava Europske zajednice (u daljnjem tekstu EZ) na nacionalne kaznenopravne sustave i 3. stupa - Izvori, institucionalni i pravni okvir kaznenopravne suradnje u EU. U skladu s raširenom doktrinom, EZ i nema sposobnosti na naddržavnoj razini definirati elemente kaznenih djela, a nema ni snage kojom bi obvezala države članice da provode takvo definirano kazneno pravo. Još od Sporazuma u Amsterdamu (potpisan je 2. listopada 1997., stupio na snagu 1. svibnja 1999.) 3. stup imao je snažan naglasak na kaznenom pravu kako bi se stvorilo "područje slobode, sigurnosti i pravde". Sporazumom se osigurava prihvaćanje mjera kojima se utvrđuju "minimalne mjere povezane s osnovnim elementima kaznenih djela i s kaznama", toliko koliko je to "nužno". Za razliku od 1. stupa koji ima naddržavnu strukturu, 3. stup po svojoj je prirodi međuvladin, što znači da se pretpostavljene obveze unutar okvira 3. stupa, drugačije od onih iz Sporazuma EZ-a, ne mogu pravno provesti. U praksi su te različitosti između djelokruga i intenziteta harmonizacije snaga između EZ i EU dovele do miješanja pristupa u određenim područjima, tzv. *cross-pillar approach*. No, uskoro bi trebalo doći do promjena koje idu u prilog EZ. Spomenuta je odluka Europskog suda pravde od 13. rujna 2005. (*Case 176/03 Commission v. Council*), koja je izokrenula tradicionalni odnos snaga između 1. i 3. stupa te je tako zakonodavcu EZ zajamčena moć da nametne državama članicama obveze da propišu kaznene sankcije u situacijama gdje je, po njegovu mišljenju, potrebna upotreba domaćeg, nacionalnog kaznenog prava. Referent je naveo da u toj odluci Suda nije naveden ni uvjerljiv razlog

zbog kojega izbor kazne ne bi više bio na pojedinoj državi članici već na zakonodavcu EZ.

Tako su sažeto istaknute ove tendencije europske kaznene politike:

1. Do sada ne postoji nadnacionalno europsko kazneno pravo.
2. Na osnovi postojećih sporazuma nadnacionalno kazneno pravo ne može biti ozakonjeno niti se država članica može obvezati da uvede (određene) kaznene sankcije.
3. Oprečno, Europski sud pravde stvorio je nedavno mogućnost EZ da obveže države članice da u nacionalna zakonodavstva uvedu određene kaznenene sankcije (barem što se tiče kaznenih djela vezanih uz zaštitu okoliša).
4. Europski Ustav osigurava mogućnost, ograničenu iznimkama, da svaka država članica ima pravo na veto u smislu određenih procesnih kriterija. Ustav osigurava određene bitne nadležnosti koje se izražavaju kroz sadašnje nadležnosti iz 3. stupa, no do sada nisu određeni dovoljno jasni kriteriji.
5. Europski Ustav sadržava pravne osnove za stvaranje supranacionalnog kaznenog prava EU, no one su povjerene borbi protiv prijevара koje utječu na financijske interese Europske unije.

Kao karakteristike europeiziranog kaznenog prava navedene su:

1. Kazneno pravo koristi se kao instrument kojim se osnažuje zakonodavstvo i politika EZ.
2. Unutar 3. stupa kazneno pravo Europske unije ispunjava zadatak sigurnosti i zaštite prava.
3. Na europskoj razini kazneno pravo ima iznimno snažnu simboličnu snagu; "simbolično zakonodavstvo je uobičajeno često".
4. Unutar 3. stupa EU približna vrijednost domaćeg kaznenog prava ispunjava pomoćnu funkciju - smatra se podlogom za učinkovitije međudržavne progone.

Perspektive uporabe kaznenog prava na europskoj razini jesu:

1. Kao u domaćim pravnim sustavima, uporaba kaznenog prava treba legitimaciju te se samo europski, a ne domaći standardi, mogu staviti u taj kontekst.
2. Europsko načelo proporcionalnosti prikladan je kriterij koji će nas staviti u položaj da ispitamo europsku kaznenu politiku.
3. Proširena uporaba kaznenog prava, povećana represija, simbolično kaznenopravno zakonodavstvo i kaznenopravna zaštita interesa EU nisu uvijek u razini sa zahtjevima načela proporcionalnosti.

Kao karakteristika istaknuta je povećana represija kaznenog prava država članica.

Istaknuti su i predviđeni daljnji problemi vezani uz europsku kaznenu politiku:

1. Do sada nema jasnog sustava europske kaznene politike.
2. Prema zakonodavstvu unutar 3. stupa EU postoji demokratski deficit; nedovoljna prava opuženika, ograničen pristup sudovima i opasnost od nedosljednosti unutar nacionalnih kaznenih prava.
3. Dio kritika odnosi se na moderni razvoj unutar europske kaznene politike u pravnim porecima većine država članica, a to je pravac snažnog utjecaja SAD.

Sažeto je da se europska kaznena politika razvija vodeći se međunarodnim inicijativama, no bez koordinacije i bez sustavnog pristupa problematici.

U daljnjem tijeku prve podteme **Marjorie A.C. Bonn** u svom je referiranju nastojala komentirati tvrdnje prvog referenta te iznijeti svoja stajališta o toj problematici prema svom iskustvu u dosadašnjem radu i djelovanju.

Tako je naglasila tri aspekta:

1. Razvoj kaznenog prava u EU - gdje je referirala o povijesti kaznenog prava EU unazad dvadeset godina, kao periodu u kojem se EU razvijala pristupom novih država članica. Istaknut je bitan razvoj koji se događao izvan EU, a koji je bio važan za razvoj četiriju sloboda unutar EU, posebice slobodnog kretanja osoba, što je posebno povezano s kaznenim pravom. Doprinos je prouzročen ujedinjavanjem u EU *acquis* (*Schengen aquis* i *Prüm aquis*).
2. Uloga kaznenog prava kao dijela EU *acquis* - odnosi se na ulogu kaznenog prava kao podupirajućeg prava unutar pravnog sustava EU. Trenutačno služi djelomično razvoju slobodnog kretanja osoba kao i zaštiti financijskih interesa EU te zaštiti okoliša.
3. Tendencije i perspektive Europske kaznene politike - tu referentica ističe kako se s obzirom na slobodno kretanje osoba, a uzevši u obzir današnja teroristička djelovanja u svijetu, utvrdila potreba za prikladnim instrumentima suradnje u području kaznenog prava kako bi se zaštitili zajednički interesi država članica. Također, smatra da će se tradicionalna međudržavna suradnja u kaznenim stvarima, preko razvoja koncepta međusobnog prepoznavanja (*mutual recognition*), postupno zamijeniti čistom pravosudnom suradnjom. Što se tiče ustanovljivanja europskog kaznenog sustava, smatra da čitajući odredbe relevantnih sporazuma postaje jasno da Europa ne smjera njegovu stvaranju. Određene odredbe sporazuma koji ustanovljuje europski Ustav potvrđuju da domaći materijalnokazneni zakoni i kazneni postupak neće biti zamijenjeni europskim zakonima.

Nakon prekida, izlaganje je nastavljeno s **drugom podtemom: Osnovni modeli europskog kaznenog prava - zajedničko prepoznavanje, kooperacija, harmonizacija**. Prvi je izlagao prof. dr. Peter Asp s Pravnog fakulteta, Sveučilište Uppsala, Švedska, a potom Ruben Jimenez Fernandez, sudac, izvršni predsjednik Zaklade *Pravda u svijetu* Međunarodnog udruženja sudaca, Madrid, Španjolska.

Prof. dr. Peter Asp govorio je o modelima europskog kaznenog prava osvrćući se na modele zajedničkog prepoznavanja (*mutual recognition*), kooperacija (*cooperation*) i harmonizacije (*harmonisation*). Pozabavio se odnosima između tih modela navodeći da se oni preklapaju s obzirom na to da suradnja u području Opće uprave - pravosuđa i unutarnjih poslova (*Justice and Home Affairs - JHA*) većinom podrazumijeva harmonizaciju različitih tipova pravila primjenjivih između država članica (iako se objekt može razlikovati - objekt harmonizacije mogu biti temeljna načela kaznenog prava, pravila međunarodnog kaznenog postupka itd.). Model zajedničkog prepoznavanja po tradicionalnoj pravosudnoj suradnji nije alternativa, već relativno nova tehnika za rješavanje dobro poznatih pitanja, koja su se do sada rješavala unutar područja pravosudne suradnje u kaznenim stvarima. Sva tri modela imaju cilj, oni predstavljaju moguće načine i tehnike kojih operativna valjanost ovisi o tome što se njima želi postići. Smatrao je da je model zajedničkog prepoznavanja načelo koje nije vrlo korisno ako se želi postići situacija u kojoj se neko kazneno djelo tretira na isti način u, primjerice, Berlinu, Ateni, Palermu, ali da može biti koristan kao instrument u postizanju nekih drugih ciljeva. No, svi su modeli sadržajno u praksi ipak povezani, primjerice ako je razumno povjerovati da će volja za prepoznavanjem presuda i odluka donesenih u drugim državama članicama ovisiti o razini harmonizacije. Referent je istaknuo nužnost rasprave o razvoju ne koristeći se kao polazištem samo nabrojenim modelima, već gledajući i iz razine drugih perspektiva i modela. Istaknuo je kako se čini nužnim raspraviti hoće li budući razvoj počivati na modelu strogoće, pravednosti i čovječnosti ili na modelu sigurnosti i prevencije. U pronalaženju novih adekvatnijih rješenja i modela uvijek treba težiti za nečim novim i boljim, a ne vraćati se na stare, provjerene i lošije solucije, pa je taj napredak usporedio s vožnjom bicikla, guranjem pedala prema naprijed, i nazvao ga teorijom bicikla - *bicycle theory*. Istaknuo je da se sama harmonizacija može smatrati pozitivnom, no istodobno može biti i vrlo negativna, ovisno o instrumentima kojima se želi postići. Profesor Asp je istaknuo da se današnja suradnja gradi na koncepciji kaznenog prava koje nije posebno atraktivno, koja daje kaznenom pravu istaknuto mjesto pri rješavanju socijalnih problema, koji se mogu karakterizirati kao naglašena sigurnost (povrh sloboda), prevencija (povrh pravde) i represija (prije nego strogoća i čovječnost) te da se čini kako se ignoriraju načela koja na drugi način čine korijene suradnje unutar Unije. Istaknuo je kao bitno da svi budemo svjesni rizika koji dolazi s razvojem, da kontinuirano i ozbiljno razmatramo ciljeve suradnje u području Opće uprave - pravosuđa i unutarnjih poslova, da se ne ustručavamo razgovarati i debatirati o pitanjima vezanim uz kaznenopravnu politiku, različite koncepcije kaznenopravnih sustava, posebno koncentrirajući se na vrijednosti koje proizlaze iz biti prava, a ne na pravnotehnička pitanja. Nužno je i da ljudska prava ne smatramo kao osnovni standard koji čini sustav neopasnim

(referent smatra da bi bilo jako deprimirajuće kad bismo se zadovoljili samo s nenarušavanjem ljudskih prava). Zaključno je istaknuo kako je bitno da se ne prekida suradnja u pogledu kaznenog prava u EU, no treba biti oprezan te konstantno svjestan relativne surovosti kaznenopravnog sustava.

Nakon izlaganja prof. dr. Petera Aspa, sudionici sekcije mogli su postavljati pitanja i izložiti svoja stajališta o razmotrenoj materiji.

Potom je **sudac Ruben Jimenez Fernandez** nastavio s izlaganjem o toj podtemi. U kratkom uvodu osvrnuo se na organizirani kriminal kao posebnu prijetnju EU, jer su tijekom godina pristupile nove države članice i EU se širila. Učinkovita borba protiv organiziranog kriminaliteta velik je izazov. Što se tiče modela harmonizacije kaznenog prava, referent je ukratko govorio o harmonizaciji kaznenog procesnog prava. U daljnjem izlaganju govorio je o međunarodnoj pravosudnoj suradnji te je kao glavni instrument u EU spomenuo Konvenciju iz 1959. i Schengenski sporazum te Konvenciju iz 2000. o tome. Iznio je svoju trenutačnu procjenu dosadašnje ustaljene politike vezane uz međunarodnu pravosudnu suradnju te je uputio kritike siromašnoj razmjeni podataka, nadmetanju između različitih tijela koja provode propise na nacionalnoj i međunarodnoj razini i nadmetanju između pravosudnih vlasti na nacionalnoj i međunarodnoj razini. Pri međunarodnoj pravosudnoj suradnji istaknuo je važnu ulogu udruženja sudaca, Europske pravosudne mreže i Eurojusta. Govoreći o modelu međunarodne pravosudne suradnje, osvrnuo se na koordinaciju istraga kao vrlo bitnu za efektivnu suradnju, i to u obliku brzog protoka informacija o otkrivenim dokazima objedinjenim u različitim istragama, prihvaćanja koordiniranog akcijskog plana kako bi se izbjegle moguće smetnje u različitim istragama, uključivanja svih tijela i institucija povezanih s istragama (pravosudna tijela, administrativne vlasti, suci, tužitelji i dr.). Uza sve naveo je i da je potrebno olakšati ili omogućiti izravnu vezu između različitih tijela uključenih u istragu radi konzultacija i razmjene informacija. Referent je istaknuo kao potrebu i mogućnost da se osnuje ili odredi tijelo koje bi imalo vlast narediti određene aktivnosti kad se dogovor o nekim pitanjima između tijela vezanih uz istragu ne bi mogao postići. Spomenuta je uloga europskog tužitelja te da je kazneno pravo postalo jedno od najprofulzivnijih normativnih područja EU. Ratifikacijom Ustava EU od svih država članica prenijet će se dio kaznenopravnih ingerencija na supranacionalna tijela Unije dodjeljujući im ovlasti propisivanja kaznenih djela i sankcija te će se uspostaviti europske ustanove kaznenog progona kao što je npr. europski tužitelj. Govorio je i o Eurojustu (*European Body for the Enhancement of Judicial Cooperation* - osnovanom odlukom Vijeća 2002/187/JHA od 28. veljače 2002. sa sjedištem u Den Haagu, Nizozemska), koji pri radu surađuje s Europolom, a kojeg je svrha omogućiti efikasno otkrivanje i procesuiranje počinitelja kaznenih djela organiziranog kriminala koji prelazi državne granice na teritoriju

svih država članica uz maksimalno poštovanje temeljnih ljudskih prava i sloboda. Kratak osvrt odnosio se na ovlasti Eurojusta i nacionalne ovlasti država članica Eurojusta.

Zatim su sudionici sekcije mogli postavljati pitanja i izložiti svoja stajališta o razmotrenoj materiji.

U daljnjem tijeku sekcije održanom 4. svibnja 2007., pod **podnaslovom: Zajednička načela kaznenog postupnog prava kao osnova za prekogranični kazneni progon**, izlagala je prof. dr. Maria Kaiafa-Gbandi iz Odjela za kazneno pravo Aristotelova instituta u Solunu, Grčka, te potom prof. dr. John Vervaele, direktor istraživanja i zamjenik dekana, Pravna škola u Utrechtu, Institut za kaznene znanosti "Willem Pompe", Nizozemska.

Iz izlaganja **prof. dr. Marije Kaiafa-Gbandi** proizlazi da kombinacija Europske konvencije o ljudskim pravima kao osnove za načela i pravila kaznenog procesnog prava u europskoj regiji i odnedavnog cilja EU da utječe na sustave kaznenog postupka u državama članicama radi postignuća učinkovitih prekograničnih mjera kaznenog postupka, da utječe na sadašnje stanje i budući razvoj kaznenog procesnog prava EU. Danas je posebno značenje dano načelu zajedničkog prepoznavanja (*mutual recognition*) i njegovoj funkciji u kontekstu istražnih postupaka, a to je područje gdje nastaje većina problema vezana uz prekogranični kazneni progon. Izložila je da se tijekom proučavanja te problematike došlo do zaključka da načelo zajedničkog prepoznavanja, koje u biti predodređuje oboje, i organizaciju osnovnih minimalnih pravila postupanja i ustanovljivanje centraliziranih europskih tijela kaznenog postupanja, nije samo eliminiralo osnovne postavke europske pravne tradicije, već da vodi k "otvorenim" sustavima kaznenih postupaka. U takvim "otvorenim" sustavima kaznih postupaka, gdje se elementi različitih pravnih sustava integriraju bez ikakve unutarnje sustavne kohezije, samo se ugrožavaju prava građana na razne i nepredviđene načine. Kako bi se uzdigla osnovna načela kaznenog postupka u europskoj pravnoj tradiciji, referentica je navela četiri područja od posebnog značenja za prekogranični kazneni progon, a to su utjecaj prekograničnog kaznenog progona na ciljeve kaznenog postupka (naglasak je na pravičnosti kao cilju kaznenog postupanja), problem pravosudnih sukoba (predlaže se zabrana dvostrukih i paralelnih progona unutar EU kao produžetak europskog načela *ne bis in idem*), neki problemi iz djelokruga istražnih postupaka (pravičnost u prekograničnim progonima također znači jamstvo određenih sloboda, tako je zabrana dvostrukih i paralelnih progona sadržana u prijedlogu za minimalnim europskim zahtjevima za vrlo učinkovitim istražnim radnjama, mogućnostima prikupljanja dokaza u međunarodnom kaznenom postupanju te novim pravilima vezanim za europski uhidbeni nalog) i prava optuženika (da bi se ojačalo njihovo poštovanje, trebalo bi osnovati centralizirano europsko tijelo koje bi potpomagalo i jačalo obranu). Referentica je istaknula da treba težiti sustavu orijentiranom na fundamentalne vrijednosti kako bi se stvorilo efektivno i pravično prekogranično kazneno postupanje u EU.

Posljednji referent **prof. dr. John Vervaele**, u uvodu je, u pogledu zajedničkih načela kaznenog postupnog prava kao osnove za međudržavni kazneni progon, obratio pozornost na relevantne zaključke Opće uprave - pravosuđa i unutarnjih poslova (*Justice and Home Affairs - JHA*) iz prosinca 2006. i agendu neformalnog sastanka Vijeća JHA iz siječnja 2007., gdje se najviše raspravljalo o pitanjima kaznog postupka. Uputio je također na zaključke s neformalnog sastanka Europskog parlamenta i Prizivnog suda u Ženevi iz rujna 2006. Što se tiče **značenja međunarodnog kaznenog postupka s naglaskom na pojmu međudržavni**, taj pojam obuhvaća uobičajnu suradnju između država članica (ekstradicija...), uobičajnu suradnju između pravosudnih tijela, uobičajenu suradnju između pravosudnih tijela u zajedničkim pravosudnim područjima (područje slobode, sigurnosti, pravde), nove istražne oblike - zajedničke istražne timove, zajednički prepoznate instrumente - europski uhidbeni nalog, europski nalog za pribavljanjem dokaza..., europske ustanove za provedu zakona (Europol, Eurojust, europski javni tužitelj). Nadalje, **međudržavni kazneni progon s naglaskom na riječ kazneni** uključuje također kaznenu odgovornost pravnih osoba, a **međudržavni kazneni progon s naglaskom na riječ progon** obuhvaća sudske istrage, suđenje, osude i izvršenje kazni - cijeli lanac kaznenopravnog sustava.

Vezano uz modele obrade međunarodnog kaznenog pravosuđa u EU, izložio je da se danas napušta model suradnje među vladama (*intergovernmental cooperation*) jer ne ide u korak s potrebama europskog integracijskog modela u kojem se "prerasta nacionalno". Od ostalih modela referent je spomenuo modele "zajedničkog prepoznavanja i zajedničkog povjerenja" (*mutual recognition and mutual trust* - osiguravaju brz protok relevantnih podataka i njihovu dostupnost, razmjenu i korištenje prikupljenih dokaza...), švicarski model (prepoznaje savezne zločine, potrebu za zajedničkim pravosudnim područjem, nadležna tijela jednog kantona mogu provoditi istrage u području drugog kantona - izbjegavanje klasične međusobne pravne pomoći, sudske vlasti mogu se koristiti u drugom kantonu pravom suda kantona). Nadalje, za model *Corpus iuris* - prvi projekt europskog kaznenog zakonika, referent navodi da taj model prepoznaje europski teritorij i kaznena djela EU, uvodi instrumente kao što je, primjerice, europski uhidbeni nalog, europski javni tužitelj itd. Kao aktualne probleme istaknuo je da države članice EU nisu sklone razmišljati o zajedničkom pravosudnom području, oslanjaju se na zajedničko povjerenje i uljudnost. Smatra da bi države članice trebale definirati europsku dimenziju svojih domaćih pravosudnih sustava (materijalno i procesno kazneno pravo), dotjerati kaznenu politiku EU postupajući krajnje razumno u skladu s pravom i zakonima te da bi trebale dati operacionalnu snagu Europolu i Eurojustu, kao i objediniti u kanon zajednički kazneni postupak (pravila o dokazima, procesna pravila...) na način predviđen u Ustavu EU.

Općenito, u cjelokupnom radu sekcije iz kaznenog prava aktivno su, u za to predviđenom vremenu, sudjelovale osobe iz auditorija davanjem replika na tvrdnje referenata, komentiranjem, postavljanjem pitanja te iznošenjem vlastitih iskustava iz svoje domene rada i djelovanja.

Završna sjednica 4. europskog dana pravika održana je u subotu 5. svibnja 2007. Na njoj su, uz prisutnost dr. Nikolausa Michaleka, predsjednika austrijskog Pravničkog foruma, izneseni rezultati svih triju sekcija. Izvjestitelji su bili prof. dr. h. c. mult. Reinhard Zimmermann za I. sekciju, o. univ. prof. dr. Helmut Fuchs za II. sekciju te prof. dr. Kees Groenendijk za III. sekciju. Nakon toga je prof. dr. h. c. mult. Vassilios Skouris, predsjednik Europskog suda (suda Europske zajednice), održao završno izlaganje.

